ШЕСТ ГОДИНИ ПО-КЪСНО ИЛИ ИЗРАСТВАНЕТО НА ЕДНО РАЧЕ

Ето, че минаха почти шест години….

Ако беше филм, щеше да има кадър с изглед на нашия любим квартал „Овча купел“ от високо, а в средата надпис: „Шест години по-рано“. Та, за преди шест години си мисля и сега…

Аз, която по принцип не спирам да говоря, не млъкнах и след като на 30.06.2011 г. се роди това малко и много ревливо рече – Борис. Говорих му над кошарката, в количката, на поляната. Пеех му и пак му говорех, носех го, друсах го и говорех. Е, явно му беше писнало, защото той растеше, но дума не казваше. Стана на две години и половина и продължаваше да ме води за ръката, за да ми покаже какво иска, а не го изричаше с думи. Казваше на водата „блигам-блигам“, на декодера на телевизора „лийга-лийга“, а възхищението от цветето, което пие вода, звучеше така: „Гин-ган пии блигам-блигам“.

През 2014 г. аз - майка-максималистка (поправка: по принцип – човек-максималист – много неприятна орис!) вече бях убедена, че моето хубаво, пухкаво детенце не е като другите – не е нормално да не говори все пак!!!

И така, без да слушам хората около мен, които ме уверяваха, че детето е добре, порових в интернет, за да попадна на логопед София Вълнеева . Е, писах й – по-лесно ми се струваше. Странно, но сега не ми се говореше, а както казах – не млъквам. Тя, разбира се ми отговори – трябва да се срещне с детето и да проведем консултация.

Датата не помня, но беше месец юли 2014 г., следобяд – много горещо. С Боби отидохме за пръв път при леля Софи (прекалено ми се стори малък за г-жа Вълнеева.) Стана ми още по-горещо, защото нашето рече реши да прояви абсолютна апатия по време на консултацията. Становището на леля Софи беше, че детето има дефицити.

Тежко и трудно се приема подобно мнение. Но първата стъпка бях направила и за кратко осъзнах, че „мнението“, всъщност е становище на специалист и не трябва да тъгувам, а да се захващам за работа.

Така де, моето рече май възприе по същия начин нещата и още в следващия час доказа, че може да се съсредоточи и да „работи“ цели 30 минути спокойно.

Топчета, шнурчета, пътечки, пъзели, дъски, листове, копчета и мноогооо, много материали на хартиен носител се появиха в нас. Правехме логопедични упражнения и само след 3 месеца детето поиска

„вода“, не „блигам-блигам“ (сега се смея, като пиша тази така сладко-звучаща дума, тогава не я харесвах…).

Минахме през много неща с леля Софи. Станахме много близки. Заедно работихме много, ама МНОГО! И постигнахме много, ама МНОГО!

След почти шест години дойде краят на нашите часове „Леля Софи“ (така ги наричаме всички вкъщи). Странно, нереално звучи. Не, защото приключваме срещите си он-лайн, наложено от тежката епидемологична обстановка, а защото преодоляхме много предизвикателства заедно.

Боби още не може да повярва. С тъжни големи очи поиска обяснение от всички по веригата (мама, тати, баба, логопед), защо приключваме с часовете. И май прие действителността - може да продължи напред, без повече помощ от логопед.

Та, ако беше филм, в края щеше да има кадър на Борис, който:

- не спира да говори (като майка си) с добре изразени шипящи звукове, и с подчертано правилен „проклет‘“ (както го нарича той) звук „л“;

- сяда и съвестно работи толкова, колкото е необходимо, за да постигне заложената цел;

- оценява, че някои неща изискват време, за да се постигне резултат.

В този филм главните роли са няколко. Но посвещението и благодарността са за един определен ЧОВЕК, който положи важна част от основите на личностното развитие на Борис. Този ЧОВЕК е логопед София Вълнеева или нашата обичана леля Софи!

София,

Бъди здрава и винаги пази професионализма, упоритостта и сърцатостта, с които помагаш на децата и техните семейства!

С много уважение и искрена благодарност,

Боряна

Месец юни 2020 г.